

Senyera Serenya

Independència? Sí, gràcies

SOM
E
T E M

La metàfora del cim lliga amb els moments que viu el nostre país. El full de ruta assenyalava ara una fita anomenada Estatut, però cada cop som més els que duem un mapa on es llegeix la paraula independència com a destí final. Encara n'hi ha, però, que es pensen que això és cosa de jovent o d'adolescents arrauxats que els agrada la música estrident. Doncs sàpigui que és cosa d'aquest jovent, sí, i d'altra mena de joves, i d'economistes, d'empresaris, d'advocats, de treballadors, de sindicalistes, de jubilats, de mestresses de casa, d'universitaris, ... I és que hi ha molta més gent que vol la independència de Catalunya del que ens pensem. Una altra cosa és que aquestes mateixes persones siguin independentistes. Per entendre-ho se m'acut comparar-ho amb la pau. Concretament amb els mils i mils, fins i tot milions, de persones que vam sortir al carrer per manifestar-nos contra la guerra de l'Iraq. Davant d'aquella agressió, moltíssimes persones vam sortir al carrer i vam expressar allò que volíem. Diuen que fou la major manifestació mai viscuda als Països Catalans i a bona

Quan estàs al peu dels cims del Pirineu creus que és del tot impossible assolir-los. Però si vas fent, si vas seguint les fites del camí hi acabes arribant. I quan ets a dalt, què tens? Doncs un estat d'ànim difícil de descriure. En el meu cas és una barreja de satisfacció i amor. Satisfacció per l'esforç físic recompensat, i amor per la terra que s'albira des de les alçades.

part d'Europa. O sigui, que la gran majoria de la societat volia la pau, però quantes d'aquelles persones eren pacifistes? Quantes estaven associades a Justícia i Pau, Amnistia Internacional o eren membres de la plataforma Aturem la Guerra, per exemple? Molt poques, segur. Doncs amb la independència passa el mateix. Una cosa som els independentistes, i una altra és que, arribat el cas, quants respondrien Sí a la pregunta "Dóna vostè el seu suport a la creació de l'estat lliure de Catalunya per la via pacífica i democràtica?", que crec que seríem la majoria de la societat catalana. I per què penso això? Doncs perquè si la pau lliga amb el primer dret fonamental de les persones, que és la vida, la independència ho fa amb el segon, que és la llibertat. Tothom vol viure i tothom ho vol fer amb llibertat. Tan senzill com això. Per tant, de la mateixa manera que davant la brutalitat de la guerra de l'Iraq la gent vam reclamar la pau, i implícitament el dret a la vida, davant la consulta popular respondríem positivament al dret a la llibertat com a nació.

Abans, però, cal parlar-ne sense complexos, cal normalitzar la idea, cal difondre'n la necessitat i els avantatges, i sobretot cal deixar molt clar dues coses. La primera és que la condició de pau i democrà-

cia per a la consulta i l'aplicació del resultat, fos quin fos, són tan importants com la consulta mateixa. Catalunya no mereix que es vessi cap gota de sang, però els altres països tampoc, i Espanya no n'és una excepció. Vull dir que si per la independència de Catalunya no ha de morir ningú, per la unitat d'Espanya tampoc. La segona cosa són els sentiments dels espanyols que van venir fa anys i dels seus fills. Tots en coneixem, tots tenim amics o amigues immigrants o descendents d'immigrants. La por de moltes d'aquestes persones és que a la Catalunya independent no puguin sentir-se espanyols. Crec que s'angoixen perquè confonen ser i sentir. Es pot ser català i sentir-se espanyol? I és clar que sí. Però aquesta particularitat de tenir el cor partit entre Catalunya i Espanya tampoc no hauria de ser motiu per oposar-se a la legítima llibertat del país on viuen o han nascut. Potser el que passa, sobretot a les persones que arribaren als anys cinquanta i seixanta, és que en el més profund del seu cor no acaben d'admetre que, efectivament, van ser immigrants. Es refugien en el precepte tan repetit de què Catalunya és Espanya, però si aquella s'independitzava ells serien, ara sí, estrangers. La condició d'estrangeria no crec que

agradi a ningú que té ben assumit que allà on viu és casa seva. Dues consideracions al respecte. La primera és que Catalunya està sota administració espanyola, sí, però no

"Catalunya està sota administració espanyola, sí, però no ÉS Espanya,

ÉS Espanya, i ho escric amb majúscula perquè ésser significa molt més que el que diu el dni o el que mana la legislació vigent. Si fan una reflexió serena del concepte "ser" ens adonarem que Catalunya no és Espanya. Hi està, però no ho és. Ser, normalment, s'és sempre el mateix. En canvi estar, ara s'està aquí ara s'està allà, ara s'està bé ara s'està malament. Però si això els hagués de satisfer, podria estudiar-se la possibilitat que tinguessin la doble nacionalitat, dos passaports, cosa ben normal segons a on. Per altre costat, després de tants anys entre nosaltres i malgrat que moltes no s'han integrat lingüísticament, aquestes persones estan del tot acceptades a la societat catalana i ningú no les considera ni considerarà estrangeres.

En resum, que en l'afer de la independència, com molt bé deia en Raimon en una de les seves cançons, "... en som molts més dels que ells volen i diuen."

Jordi Dalmau i Ausàs